

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5 stycznia 2017 r.,
sprawy S. W.

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 13 lipca 2016 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt III K (...)

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. - Kancelaria
Adwokacka w K. kwotę 738 zł. (siedemset trzydzieści osiem
złotych), w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie
kasacji w charakterze obrońcy skazanego S. W.;**

**III. obciąża skazanego S. W. kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego S. W. w kasacji złożonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 13 lipca 2016 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy skazujący wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt III K (...), **zarzucił** rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść tego wyroku, a mianowicie obrazę następujących przepisów prawa procesowego, a to:

- 1) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaabsorbowanie do prawomocnego wyroku rozstrzygnięcia - dokonanego przez Sąd I Instancji, dotyczącego nie dającej

się usunąć wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k., na niekorzyść skazanego zamiast na jego korzyść,

- 2) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającego się w naruszeniu przez organ orzekający przy ocenie dowodów zasad logicznego rozumowania oraz nieuwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także w oparciu przez Sąd ustaleń na dowolnie wybranej części materiału dowodowego, a to kompilacji zeznań świadków i wyjaśnień współoskarżonych - tylko na dowodach obciążających i pominięcia okoliczności korzystnych dla skazanego,
- 3) art. 457 § 2 k.p.k. poprzez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego do wszystkich zarzutów zawartych w skardze apelacyjnej obrońcy S. W.

Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Prokurator Prokuratury Regionalnej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o uznanie kasacji obrońcy skazanego S. W. za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego S. W. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosnie zarzutu z pkt 1, to Autor kasacji nie chce dostrzec, że dla oceny czy nie została naruszona reguła *in dubio pro reo*, o jakiej mowa w art. 5 § 2 k.p.k., nie są istotne wątpliwości formułowane w apelacji czy kasacji, ale jedynie to czy orzekające w sprawie Sądy rzeczywiście powzięły wątpliwości co do ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnęły je na niekorzyść oskarżonego. W realiach przedmiotowej sprawy zarówno Sąd Okręgowy w K., jak i Sąd Apelacyjny, dokonujący kontroli odwoławczej, istniejące wątpliwości natury faktycznej rozstrzygnęły na korzyść S. W. Efektem prawidłowego procedowania Sądów była zmiana co do opisu czynu przypisanego, jak i kwalifikacji prawnej (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. –

kwalifikacja z aktu oskarżenia, po zmianie kwalifikacji w wyroku – art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.).

Równie bezzasadny jest zarzut z pkt. II. W przypadku tego zarzutu, jak to trafnie wskazano w pisemnej odpowiedzi na kasację, Autor kasacji zmierza w istocie do poddania ponownej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 marca 2016 r., sygn. akt II K (...), zapominając że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i przysługuje stronom od prawomocnych orzeczeń sądów odwoławczych, a nie od wyroków sądu pierwszej instancji. Jeśli chodzi o zarzut z pkt. 3 to wskazany w nim przepis w art. 457 § 2 k.p.k. nie mógł w żaden sposób zostać w przedmiotowej sprawie naruszony, gdyż dotyczy on kwestii uprawnień do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. W przedmiotowej sprawie pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 lipca 2016 r., sygn. akt II AKa (...), zostało przecież sporządzone i doręczone stronom. Natomiast gdyby przyjąć, że Autorowi kasacji chodziło w istocie o obrazę przepisu art. 457 § 3 k.p.k., to nawet gdyby taka obraza zaistniała (w przedmiotowej sprawie nie miało to miejsca, gdyż w liczącym 15 stron uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego, znajdujemy wystarczające odniesienie się do wszystkich wniosków i zarzutów apelacji), nigdy nie może mieć ona wpływu, i to jeszcze istotnego, jak wymaga tego przepis art. 523 § 1 k.p.k. na treść wyroku zaskarżonego kasacją, albowiem pisemne uzasadnienie wyroku sporządza się po wydaniu wyroku.

Przedstawione względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

r.g.